

Життя сплигло...
Я лежу на смертнім ложі,
Лину думкою в життя,
А воно коротке, Боже,
Миттю зникло в небуття.
Жив чи ні? - себе питаю.
Мабуть, жив, родину ж маю.
Тож у цей скорботний час
Я звертаюсь до всіх вас.
- Пробач, родино, ти мені
За всі прожиті мною дні,
За все, що я не встиг зробити
Для щастя рідної сім'ї.
Життя сплигло, як день один,
Настав час вічного спокою.
Скінчилась стежка життєва
І вік позначений судьбою.
А як хотілось на цім світі
Хоч трохи ще пожити,
Щоб внукам своїм рідним
Добро якесь зробити.
Я дочок і зятів прошу:
Догляньте матінку свою,
Тепер у дні мого спокою
Вона ж лишилась сиротою.
Прощайте, милі сусіди,
На мене не таїть обіди.
І колеги по роботі,
Що трудилися разом в поті.
Ви діток розуму учіть...
Мое прохання ще прийміть
-Музей, як світоч, бережіть.
Він вчить село своє любить.
Як сповзе труна у яму,
Світ закриють накінець,
-Грудочку землі святої
Киньте як добро сердець.
Хай земля мене покрие,
І прогріє до кісток
Всіх вона візьме в обійми
В різний час і в різний строк.
Так і все життя проходить:
Хтось родився і живе,
Іншому зоря заходить
Вік скінчився... З світу йде.
Бо на все є воля Божа,
Воля вічного творця.
З волі Бога тут ми гості
-Вічність має лиш душа.